Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTIN MÄÄRÄYS

19 päivänä joulukuuta 2013*

Muutoksenhaku — Välitoimia koskeva määräys — Lelujen lyijyä, bariumia, arseenia, antimonia, elohopeaa sekä nitrosoamiineja ja nitrosoituvia aineita koskevat raja-arvot — Saksan liittotasavallan tiedoksi antamat kansalliset säännökset — Komission päätös kieltäytyä hyväksymästä näitä säännöksiä kokonaan

Asiassa C-426/13 P(R),

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 57 artiklan toiseen kohtaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 26.7.2013,

Euroopan komissio, asiamiehinään M. Patakia ja G. Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Saksan liittotasavalta, asiamiehenään A. Wiedmann,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN VARAPRESIDENTTI,

ensimmäistä julkisasiamiestä P. Cruz Villalónia kuultuaan,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Euroopan komissio vaatii muutoksenhaussaan Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen presidentin asiassa T-198/12 R, Saksa vastaan komissio, 15.5.2013 antaman määräyksen (jäljempänä valituksenalainen määräys) kumoamista; tällä määräyksellä velvoitettiin komissio sallimaan Saksan liittotasavallan pitää voimassa sen tiedoksi antamat, lelujen antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvoista annetut kansalliset säännökset (jäljempänä kansalliset säännökset) siihen asti, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on ratkaissut sen käsiteltävänä olevan pääasian kanteen, jolla vaaditaan näiden kansallisten säännösten voimassa pitämistä koskevan pyynnön ratkaisemisesta 1.3.2012 tehdyn komission päätöksen K(2012) 1348 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista.

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

2 Valituksenalaisen määräyksen 2 kohdassa kuvaillaan riidanalaista päätöstä seuraavasti:

”Euroopan komissio hyväksyi riidanalaisella päätöksellä nitrosoamiinien ja nitrosoituvien aineiden osalta Saksan hallituksen sille SEUT 114 artiklan 4 kohdan nojalla esittämän pyynnön edellä mainittujen raskasmetallien raja-arvoja koskevien kansallisten säännösten voimassa pitämisestä. Lyijyn, bariumin, arseenin, antimonin ja elohopean raja-arvojen, jotka vastaavat lelujen turvallisuutta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 3.5.1988 annetulla neuvoston direktiivillä 88/378/ETY (EYVL L 187, s. 1; jäljempänä vanha leludirektiivi) vahvistettuja arvoja, osalta komissio sen sijaan hylkäsi Saksan hallituksen pyynnön ja päätti, että vastaisuudessa on sovellettava [lelujen turvallisuudesta 18.6.2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivissä [2009/48/EY] (jäljempänä uusi leludirektiivi) vahvistettuja raja-arvoja.”

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Asiaa koskevat oikeussäännöt esitellään valituksenalaisen määräyksen 3–12 kohdassa seuraavasti:

”*Primäärioikeus*

3 SEUT 114 artiklan 1–7 kohdassa määrätään seuraavaa:

’1. Jollei perussopimuksissa toisin määrätä, 26 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden toteuttamiseksi sovelletaan seuraavia määräyksiä. Euroopan parlamentti ja neuvosto toteuttavat – – sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevat toimenpiteet jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämiseksi.

– –

3. Komissio perustaa 1 kohdassa tarkoitetut, terveyttä, turvallisuutta, ympäristönsuojelua tai kuluttajansuojaa koskevat ehdotuksensa suojelun korkeaan tasoon ottaen erityisesti huomioon kaiken tieteelliseen tietoon perustuvan uuden kehityksen. Myös Euroopan parlamentti ja neuvosto pyrkivät kumpikin toimivaltansa rajoissa tähän tavoitteeseen.

4. Jos sen jälkeen, kun – – on [toteutettu yhdenmukaistamistoimenpide], jäsenvaltio pitää tärkeistä 36 artiklassa tarkoitetuista – – syistä tarpeellisena pitää voimassa kansalliset säännöksensä tai määräyksensä, jäsenvaltio antaa nämä säännökset ja määräykset sekä perusteet niiden voimassa pitämiselle tiedoksi komissiolle.

– –

6. Komissio hyväksyy tai hylkää kyseiset kansalliset säännökset tai määräykset kuuden kuukauden kuluessa [4 kohdassa tarkoitetusta tiedoksi antamisesta] todettuaan ensin, ovatko ne keino mielivaltaiseen syrjintään tai jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyyn rajoittamiseen ja muodostavatko ne esteen sisämarkkinoiden toiminnalle.

Jollei komissio tee päätöstä määräajan kuluessa, [4 kohdassa] tarkoitettuja kansallisia säännöksiä tai määräyksiä pidetään hyväksyttyinä.

Komissio voi ilmoittaa kyseiselle jäsenvaltiolle, että tässä kohdassa määrättyä määräaikaa voidaan pidentää edelleen kuudella kuukaudella, jos se on perusteltua asian monitahoisuuden vuoksi eikä määräajan pidentäminen vaaranna ihmisten terveyttä.

7. Jos jäsenvaltio on 6 kohdan mukaisesti oikeutettu pitämään voimassa tai ottamaan käyttöön yhdenmukaistamistoimenpiteestä poikkeavia kansallisia säännöksiä tai määräyksiä, komissio tutkii viipymättä, onko sillä syytä ehdottaa kyseisen toimenpiteen mukauttamista.'

Johdettu oikeus

Vanha leludirektiivi

4 Vanhan leludirektiivin 2 artiklan mukaan leluja saadaan saattaa markkinoille vain, jos ne eivät vaaranna niiden käyttäjien tai ulkopuolisten turvallisuutta tai terveyttä silloin, kun niitä käytetään tarkoitetulla tai ennakoitavissa olevalla tavalla ottaen huomioon lasten tavanomainen käyttäytyminen. Kun lelu saatetaan markkinoille, sen on täytettävä direktiivissä säädetyt turvallisuus- ja terveysvaatimukset ottaen huomioon lelun ennakoitavissa oleva ja tavanomainen käyttöaika.

5 Vanhan leludirektiivin liitteessä II (jonka otsikkona on 'Lelujen olennaiset turvallisuusvaatimukset') olevan II osan ('Erityiset vaarat') 3 kohdassa ('Kemialliset ominaisuudet') vahvistetaan biokäytettävyyden päiväkohtaiset tavoitteelliset raja-arvot antimonille, arseenille, bariumille, lyijylle ja elohopealle. Biokäytettävyyden raja-arvo tarkoittaa tietyn kemiallisen aineen hyväksyttävää enimmäismäärää, joka voi lelun käytön yhteydessä imeytyä ihmiskehoon ja joutua biologisiin prosesseihin. Biokäytettävyyden raja-arvot ovat samat leluraaka-aineen koostumuksesta riippumatta. Kyseisen direktiivin liitteessä II olevan II osan 3 kohdan 2 alakohdan ensimmäisessä virkkeessä vahvistetaan muun muassa seuraavat ìg:nä ilmaistut päiväkohtaiset biokäytettävyyden raja-arvot: antimoni: 0,2; arseeni: 0,1; barium: 25,0; lyijy: 0,7 ja elohopea: 0,5. Vanhassa leludirektiivissä ei vahvisteta raja-arvoja nitrosoamiineille eikä nitrosoituville aineille.

6 Euroopan standardointikomitea on laatinut komission toimeksiannosta tältä perustalta eurooppalaisen yhdenmukaistetun standardin EN 71-3 'Lelujen turvallisuus' (jäljempänä standardi EN 71-3), jossa lelujen biokäytettävyyden raja-arvoista on johdettu siirtymän raja-arvot ja jossa kuvataan menettely viimeksi mainittujen raja-arvojen määrittämiseksi. Siirtymän raja-arvo tarkoittaa tietyn kemiallisen aineen hyväksyttyä enimmäismäärää, joka voi siirtyä tuotteesta sen ulkopuolelle esimerkiksi ihon läpi tai suun kautta elimistöön. Standardin EN 71-3 arvojen noudattaminen tarkoittaa samalla vanhan leludirektiivin biokäytettävyyden raja-arvojen noudattamista. Standardissa EN 71-3 vahvistetaan seuraavat siirtymän raja-arvot: antimoni: 60 mg/kg; arseeni: 25 mg/kg; barium: 1 000 mg/kg; lyijy: 90 mg/kg ja elohopea: 60 mg/kg.

Uusi leludirektiivi

7 Komissio päätti vuonna 2003 tarkistaa vanhaa leludirektiiviä. Kuultuaan lukuisia asiantuntijoita useissa hankkeissa komissio esitti vuoden 2008 alussa lelujen turvallisuutta koskevan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviehdotuksen, jonka neuvosto hyväksyi 11.5.2009 Saksan hallituksen vastustuksesta huolimatta ja joka annettiin 18.6.2009 uutena leludirektiivinä. Direktiivin liitteessä II ('Erityiset turvallisuusvaatimukset') olevan III osan ('Kemialliset ominaisuudet') 13 kohdassa siirtymän raja-arvot vahvistetaan suoraan. Siinä erotetaan toisistaan kolme eri leluraaka-aineen koostumusta, jotka ovat 'kuiva, hauras, jauhemainen tai notkea', 'nestemäinen tai tahmea' ja 'raaputettu' leluraaka-aine.

8 Uuden leludirektiivin liitteessä II olevan III osan 13 kohdassa vahvistetaan seuraavat siirtymän raja-arvot:

Aine	mg/kg kuivassa, hauraassa, jauhemaisessa tai notkeassa leluraaka-aineessa	mg/kg nestemäisessä tai tahmeassa leluraaka-aineessa	mg/kg raaputetussa leluraaka-aineessa

Antimoni	45	11,3	560
Arseeni	3,8	0,9	47
Barium	4 500	1 125	56 000
Lyijy	13,5	3,4	160
Elohopea	7,5	1,9	94

9 Uuden leludirektiivin 54 artiklassa jäsenvaltiot velvoitetaan saattamaan voimaan ne lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, joita direktiivin saattaminen osaksi kansallista oikeusjärjestystä edellyttää, viimeistään 20.1.2011 ja soveltamaan niitä 20.7.2011 alkaen. Direktiivin 55 artiklassa säädetään kuitenkin poikkeuksesta, jonka mukaan vanhan leludirektiivin liitteessä II olevan II osan 3 kohta kumotaan vasta 20.7.2013. Vanhassa leludirektiivissä vahvistetut biokäytettävyyden raja-arvot ja niistä johdetut lelujen valmistamisessa käytettyjen raaka-aineiden siirtymän raja-arvot ovat siis voimassa 20.7.2013 saakka antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean osalta.

10 Saksan hallituksen mukaan uuden leludirektiivin 55 artikla on poikkeuksen 54 artiklaan muodostava erityissääntö, jonka nojalla käsiteltävässä asiassa kyseessä oleva säännös eli direktiivin liitteessä II olevan III osan 13 kohta on pantava täytäntöön vasta 20.7.2013. Komissio katsoo sen sijaan, että uuden leludirektiivin 54 artiklassa säädetty täytäntöönpanolle varattu määräaika koskee myös raskasmetalleja, jotka ovat nyt käsiteltävän riita-asian kohteena. Direktiivin 55 artiklassa säädetään sen mukaan ainoastaan talouden tarkoituksia varten siirtymäajasta, joka päättyy 20.7.2013 ja jonka aikana voidaan edelleen valmistaa ja pitää kaupan sellaisia leluja, joiden kemialliset ominaisuudet noudattavat vanhan leludirektiivin vaatimuksia. Kyseisen säännöksen tarkoituksena ei ole pidentää jäsenvaltioille täytäntöönpanoa varten annettua määräaikaa.

Saksan oikeus

11 Vanha leludirektiivi saatettiin osaksi Saksan kansallista oikeusjärjestystä vuonna 1989 annetulla asetuksella. Täytäntöönpanoasetuksessa viitataan vanhan leludirektiivin liitteessä II, jossa vahvistettiin viiden raskasmetallin eli antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean biokäytettävyyden raja-arvot, asetettuihin turvallisuusvaatimuksiin.

12 Saksan kansallista lainsäädäntöä mukautettiin vuonna 2011 uuden leludirektiivin julkaisun myötä syntyneeseen uuteen oikeudelliseen tilanteeseen. Mitään muutoksia ei kuitenkaan tehty edellä mainittujen raskasmetallien raja-arvoihin, sillä vanhan leludirektiivin liitteessä II olevan III osan 3 kohta pysyi voimassa. Tästä syystä komissio aloitti 22.11.2012 päivätyllä virallisella huomautuksella Saksan liittotasavaltaa vastaan SEUT 258 artiklan mukaisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn uuden leludirektiivin täytäntöönpanon osittaisen laiminlyönnin vuoksi. Saksan hallitus vastasi viralliseen huomautukseen 21.3.2013 päivätyllä kirjeellä ja kiisti jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen sillä perusteella, että uuden leludirektiivin liitteessä II oleva III osa tulisi voimaan vasta 20.7.2013.”

Asian tausta ja välitoimista päättävän tuomarin menettely

4 Asian tausta on esitetty valituksenalaisen määräyksen 13–15 kohdassa seuraavasti:

”13 Saksan hallitus pyysi 18.1.2011 päivätyllä kirjeellä komissiota hyväksymään SEUT 114 artiklan 4 kohdan, luettuna yhdessä SEUT 36 artiklan kanssa, nojalla sen antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvoja (jotka ovat vanhan leludirektiivin liitteessä II olevan II osan 3 kohdan mukaiset) sekä nitrosoamiinien ja nitrosoituvien aineiden raja-arvoja koskevien kansallisten säännösten voimassa pitämisen 20.7.2013 jälkeen sillä perusteella, että kyseisillä

säännöksillä taattiin lasten terveyden suojelun korkeampi taso kuin uudella leludirektiivillä. Se viittasi etenkin uudella leludirektiivillä vahvistettuihin raaputetun leluraaka-aineen siirtymän raja-arvoihin. Saksan hallituksen mukaan antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvojen vertailusta standardin EN 71-3 raja-arvoihin käy ilmi, että tulevaisuudessa noudatettavat siirtymän raja-arvot ovat aiempaa korkeammat, kuten seuraava taulukko osoittaa:

Aine	Standardi EN 71-3 (mg/kg), jolla on muunnettu vanhan leludirektiivin biokäytettävyyden raja-arvot (toistettu kansallisessa oikeudessa)	Uusi leludirektiivi (mg/kg)
Lyijy	90	160
Arseeni	25	47
Elohopea	60	94
Barium	1 000	56 000
Antimoni	60	560

14 Saksan hallitus väittää, että vaikka vertailu koski ainoastaan ’raaputetun leluraaka-aineen’ luokkaan sovellettavia arvoja, se riittää osoittamaan, että uuden leludirektiivin säännösten noudattaminen nostaa selvästi raskasmetallien siirtymän hyväksyttäviä raja-arvoja, eikä kahta muuta leluraaka-aineiden luokkaa ole edes tarpeen tarkastella. Kyseisessä direktiivissä ei täsmennetä selvästi, missä suhteessa kunkin kolmen luokan siirtymän raja-arvot ovat toisiinsa. On siis oletettava, että ilmoitettu määrä voi lähtökohtaisesti siirtyä päivittäin kussakin luokassa. Siirtymän raja-arvoja olisi siis arvioitava kumulatiivisesti, ja ne on lisättävä yhteen, jotta saadaan määriteltyä kokonaisaltistus tilanteessa, jossa lapsi on kosketuksissa mainittuihin kolmeen luokkaan kuuluvien lelujen kanssa yhden päivän aikana.

15 Komissio hyväksyi – – riidanalaisella päätöksellä Saksan hallituksen pyynnön lukuun ottamatta nitrosoamiineja ja nitrosoituvia aineita koskevia rajoituksia. Bariumin ja lyijyn osalta se hyväksyi pyynnön ’siihen saakka, kunnes EU:n säännökset, joilla vahvistetaan uudet raja-arvot – – tulevat voimaan[, mutta enintään] 21 päivään heinäkuuta 2013 saakka’. Antimonin, arseenin ja elohopean osalta komissio sen sijaan hylkäsi pyynnön.”

5 Saksan liittotasavalta nosti 14.5.2012 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jolla vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista siltä osin kuin komissio on siinä yhtäältä hylännyt Saksan liittotasavallan vaatimuksen antimonin, arseenin ja elohopean raja-arvoja koskevien kansallisten säännösten voimassa pitämisestä ja toisaalta hyväksynyt tämän vaatimuksen vain 21.7.2013 asti bariumin ja lyijyn osalta.

6 Kyseinen jäsenvaltio pani unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 13.2.2013 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla vireille välitoimimenettelyn, jossa se vaati lähinnä, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti

— hyväksyy väliaikaisesti tiedoksi annetut kansalliset säännökset, joilla pidetään voimassa antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvot siihen saakka kunnes unionin yleinen tuomioistuin on ratkaissut pääasian kanteen

— toissijaisesti velvoittaa komission hyväksymään väliaikaisesti kyseiset kansalliset säännökset, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on ratkaissut kyseisen kanteen.

7 Komissio vaati välitoimihakemuksesta esittämissään, unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.2.2013 toimittamissaan huomautuksissa, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti

— toteaa, että tämä hakemus on jätettävä tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana

— velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan lisäksi välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, kun pääasiaa koskevista oikeudenkäyntikuluista päätetään.

8 Mainittu jäsenvaltio vastasi komission huomautuksiin 14.3.2013 päivätyssä vastauksessaan. Kyseinen toimielin otti siihen kantaa 27.3.2013 päivätyssä vastauskirjelmässään.

Valituksenalainen määräys

9 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on muistuttanut valituksenalaisen määräyksen 20–23 kohdassa, että välitoimista päättävä tuomari voi lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä muista välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen on ensi näkemältä tosiasiallisesti ja oikeudellisesti perusteltua (fumus boni juris) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että kantajan etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja että niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. Hän on todennut myös, että välitoimista päättävä tuomari myös tarvittaessa vertailee esillä olevia intressejä ja että viimeksi mainitulla on tässä kokonaisarvioinnissa laaja harkintavalta, ja hän voi asian ominaispiirteiden perusteella vapaasti päättää, miten ja millaisessa järjestyksessä nämä erilaiset edellytykset on tutkittava, sillä unionin oikeuden missään oikeussäännössä ei velvoiteta häntä noudattamaan etukäteen vahvistettua kaavaa hänen arvioidessaan sitä, onko tarpeen määrätä välitoimia. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on katsonut, että hänen käytettävissään oli kaikki tarpeelliset tiedot välitoimihakemuksen ratkaisemiseksi ilman, että olisi tarpeen kuulla asianosaisten suullisia huomautuksia, ja hän on tutkinut aluksi kyseisen hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen.

10 Valituksenalaisen määräyksen 24–39 kohdassa unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tutkinut komission väitteen siitä, että välitoimia koskeva hakemus olisi jätettävä tutkimatta, koska Saksan liittotasavallalla ei ole oikeussuojan tarvetta, sillä se pyrkii komission mukaan tosiasiassa saamaan sille kielteisen päätöksen täytäntöönpanon lykätyksi; tällainen vaatimus on jätettävä tutkimatta välitoimimenettelyn yhteydessä.

11 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on myöntänyt valituksenalaisen määräyksen 28 kohdassa, että välitoimihakemus, jonka tarkoituksena on ainoastaan saada lykättyä kielteisen päätöksen täytäntöönpanoa, on lähtökohtaisesti jätettävä tutkimatta, sillä haettu lykkäys ei sellaisenaan voi muuttaa kantajan oikeudellista asemaa, ja todennut, että esillä olevassa tapauksessa mainittu jäsenvaltio ei kuitenkaan ole tehnyt varsinaisesti SEUT 278 artiklassa tarkoitettua täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta, vaan pyytänyt pikemminkin SEUT 279 artiklassa tarkoitetun välitoimen määräämistä. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tukeutunut erityisesti unionin tuomioistuimen varapresidentin asiassa C-551/12 P(R), EDF vastaan komissio, 7.3.2013 antaman määräyksen 41 kohtaan ja todennut, ettei SEUT 279 artiklassa, unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklassa ja etenkään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa kuitenkaan sallita sitä, että tällainen hakemus jätetään tutkimatta ainoastaan sillä perusteella, että kanteella, johon se liittyy, pyritään kumoamaan kielteinen päätös.

12 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on katsonut valituksenalaisen määräyksen 30–38 kohdassa, että käsiteltävän asian yksityiskohdat tukevat erityisen vahvasti Saksan hallituksen vaatiman välitoimen tutkittavaksi ottamista. Hän on todennut, että viimeksi mainittu voi loogisesti pyytää näiden raja-arvojen voimassa pitämistä 20.7.2013 jälkeen ainoastaan SEUT 279 artiklan mukaisesti määrätyllä välitoimella. Siltä osin kuin komissio on väittänyt, että vaadittu välitoimi horjuttaa toimielinten välistä tasapainoa ja ylittää pääasiasta päättävän tuomioistuimen toimivallan, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut, että välitoimista päättävällä tuomioistuimella on toimivaltaa, jonka vaikutus kyseessä oleviin unionin toimielimiin on kumoamispäätöksen vaikutuksia laajempi sillä edellytyksellä,

että kyseisiä välitoimia sovelletaan ainoastaan pääasian oikeudenkäynnin keston ajan, että ne eivät vaikuta kielteisesti pääasiassa annettavaan ratkaisuun, eivätkä estä sen tehokasta vaikutusta. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut näiden edellytysten täyttyneen nyt käsiteltävässä asiassa ja katsonut, että pyydetty välitoimi pysyi joka tapauksessa niiden toimenpiteiden rajoissa, jotka komissio kaikella todennäköisyydellä olisi velvollinen toteuttamaan mahdollisen kumoamistuomion täytäntöönpanon yhteydessä.

13 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päätellyt valituksenalaisen määräyksen 39 kohdassa, että välitoimihakemus on otettava tutkittavaksi, mutta ainoastaan siltä osin kuin se koskee toissijaisesti esitettyjä väitteitä, sillä SEUT 114 artiklan 4 ja 6 kohdasta yhdessä luettuina seuraa, että ainoastaan komissiolla on toimivalta hyväksyä jäsenvaltioiden sille esittämiä voimassa pitämistä koskevia pyyntöjä, kun taas välitoimista päättävä tuomari on lähtökohtaisesti toimivaltainen ainoastaan määräämään kyseisen toimielimen toteuttamaan tiettyjä toimenpiteitä tai pidättymään niiden toteuttamisesta.

14 Toiseksi unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tutkinut valituksenalaisen määräyksen 40–67 kohdassa fumus boni juris -edellytystä. Hän on aluksi todennut, että tämä edellytys täyttyy, jos ainakin jokin kantajan pääasian kanteen tueksi esittämistä perusteista vaikuttaa ensi näkemältä merkitykselliseltä eikä se ole ainakaan perusteeton. Tältä osin hän on katsonut riittävän, että kanneperuste herättää monitahoisia ja hankalia kysymyksiä, joita ei voida ensi näkemältä hylätä merkityksettöminä vaan jotka on tutkittava tarkemmin, mikä on pääasian ratkaisemiseen toimivaltaisen tuomioistuimen tehtävä, tai että osapuolten esittämistä väitteistä ilmenee, että pääasian menettelyyn liittyy merkittävä oikeudellinen ongelma, jonka ratkaisu ei ole suoralta kädeltä selvä.

15 Lyijyn ja bariumin raja-arvoille 21.7.2013 asti annetusta hyväksynnästä unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut valituksenalaisen määräyksen 41 ja 42 kohdassa, että Saksan hallituksen mukaan riidanalainen päätös rikkoo SEUT 114 artiklaa, sillä komissio on hyväksynyt näitä raja-arvoja koskevat tiedoksi annetut kansalliset säännökset liittämällä niihin määräajan, joka päättyy viimeistään 21.7.2013, vaikkei kyseisen artiklan 6 kohdan sanamuoto eikä systematiikka mahdollista sitä, että komissio voisi liittää kansallisten säännösten voimassa pitämistä koskevaan päätökseen ajallisen rajoituksen. Hän on todennut myös saman määräyksen 43 ja 44 kohdassa, että komission mukaan tiukempien kansallisten säännösten voimassa pitämisen hyväksyminen muodostaa poikkeuksen yhdenmukaistamistoimenpiteistä ja että hyväksynnän ajallinen rajoittaminen vaikutti nyt käsiteltävässä asiassa loogiselta, sillä tämä joustavampi ratkaisu oli ainoa tapa ottaa huomioon kyseessä olevan jäsenvaltion perustellut huolenaiheet ja varmistaa, että sisämarkkinoilla kaupan pidettäviin leluihin sovelletaan aina yhdenmukaisia sääntöjä, joilla estetään mahdollisimman vähän sisämarkkinoiden toimintaa.

16 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut valituksenalaisen määräyksen 45 ja 46 kohdassa lähtökohtaisesti, että komissio oli itse katsonut riidanalaisessa päätöksessä, että kansallisissa säännöksissä vahvistetut lyijyn ja bariumin raja-arvot olivat yhtäältä perusteltuja ihmisten terveyden suojelua koskevista pakottavista syistä, koska niillä annetaan viimeksi mainitulle parempi suoja kuin uudessa leludirektiivissä vahvistetuilla arvoilla ja toisaalta ne olivat sisämarkkinoille soveltuvia, joten ne voitiin hyväksyä, ”kuitenkin siten, että niihin sovelletaan aikarajoitusta”. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päätellyt tästä saman määräyksen 47 kohdassa, että komissio oli vahvistanut, että kaikki SEUT 114 artiklan 4 ja 6 kohdan soveltamisedellytykset täyttyivät lyijyn ja bariumin osalta, ja hän on lisännyt mainitun määräyksen 48–50 kohdassa, että uudessa leludirektiivissä näille aineille vahvistettujen arvojen vireillä olevat tarkastusmenettelyt eivät ehkä päättyisi ennen 21.7.2013 eli päivää, joka on riidanalaisessa päätöksessä kansallisten säännösten voimassa pitämiselle vahvistettu viimeinen päivä. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päätellyt tästä valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa, että Saksan hallituksen lyijyn ja bariumin raja-arvojen hyväksymiseen liitetystä aikarajoituksesta esittämät perustelut ovat erittäin vakavasti otettavia ja herättävät kysymyksiä, jotka vaativat ensi näkemältä tarkempaa tutkimista, mikä kuuluu pääasiasta päättävän tuomioistuimen toimivaltaan, joten välitoimihakemus täyttää siis tältä osin fumus boni juris -edellytyksen.

17 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut valituksenalaisen määräyksen 53 kohdassa antimoniin, arseeniin ja elohopeaan sovellettavien kansallisten säännösten voimassa pitämistä koskevan pyynnön hylkäämisestä, että Saksan liittotasavallan mukaan riidanalainen päätös rikkoo SEUT 114 artiklan 4 ja 6 kohtaa sillä perusteella, että komissio on moittinut kyseistä jäsenvaltiota siitä, ettei tämä ollut osoittanut, etteivät uudessa leludirektiivissä tarkoitetut siirtymän raja-arvot taanneet asianmukaista suojan tasoa tai että niistä todennäköisesti aiheutuisi kielteisiä terveysvaikutuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on huomauttanut, että tällainen perustelu merkitsee väitettä siitä, että jäsenvaltion on ainoastaan osoitettava tässä yhteydessä, että sen kansallisilla säännöillä taataan kansanterveyden suojelun korkeampi taso kuin unionin oikeuden yhdenmukaistamistoimenpiteellä ja että ne eivät mene pidemmälle kuin on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Hän on todennut saman määräyksen 54 ja 55 kohdassa, että mainittu jäsenvaltio katsoo täyttäneensä kaikki näytön esittämistä koskevat velvoitteensa, koska se on osoittanut omien laskelmiensa perusteella, että biokäytettävyytenä ilmaistut kansallisissa säännöksissä säädetyt raja-arvot, jotka ovat samoja kuin vanhassa leludirektiivissä vahvistetut, ovat näiden kolmen aineen osalta alhaisemmat ja että niillä suojellaan siis paremmin kansanterveyttä kuin uuden leludirektiivin mukaisilla siirtymän raja-arvoilla leluraaka-aineen koostumuksesta riippumatta.

18 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on muistuttanut valituksenalaisen määräyksen 56–59 kohdassa komission väitteistä, joilla se pyrkii osoittamaan, että sen tekemien laskelmien mukaan kansallisten säännösten mukaiset nestemäisen ja kuivan leluraaka-aineen siirtymäarvot ovat huomattavasti uuden leludirektiivin mukaisia siirtymäarvoja korkeammat, ja että ne ovat kyseisen direktiivin mukaisia matalammat ainoastaan raaputetun leluraaka-aineen osalta, josta aine ei kuitenkaan pääsääntöisesti siirry yhtä helposti, koska niitä on ensiksi raaputettava. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on huomauttanut, että komissio moittii Saksan liittotasavaltaa lähinnä siitä, että se ei ole laskenut käytännössä saavutettua päivittäistä biokäytettävyyttä niiden kolmen leluraaka-aineen koostumuksen osalta, joita uudessa leludirektiivissä käsitellään erikseen, soveltamalla vanhassa leludirektiivissä vahvistettuja yhtenäisiä arvoja, vaan tämä jäsenvaltio on laskenut tällaisen päiväkohtaisen biokäytettävyyden uudessa leludirektiivissä vahvistettujen siirtymäarvojen osalta ja siten se on vertaillut keskenään näitä eri biokäytettävyyksiä käyttämällä siten biokäytettävyysarvoja, jotka ei ole keskenään verrattavissa.

19 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut valituksenalaisen määräyksen 60 ja 61 kohdassa, että Saksan hallituksen ja komission välinen erimielisyys lelujen sisältävän antimonin, arseenin ja elohopean ”oikeista” raja-arvoista herättää erittäin teknisiä kysymyksiä etenkin siirtymän raja-arvojen ja biokäytettävyyden raja-arvojen muuntamisen osalta, koska tämä jäsenvaltio kiistää niiden ”käytännössä todennäköisesti saavutettavien biokäytettävyyden raja-arvojen” merkityksen, jotka komissio on hyväksynyt. Hän on huomauttanut saman määräyksen 62 kohdassa, että komissio myöntää itsekin, että kansallisissa säännöksissä vahvistetut raja-arvot ovat raaputetun leluraaka-aineen osalta alhaisemmat kuin uuden leludirektiivin raja-arvot, mutta että komissio ei ole selittänyt, miksi sen väite siitä, että lapsen olisi vaikeampi saada käsiinsä raaputettua leluraaka-ainetta, koska sitä on ensin raaputettava, olisi tältä osin merkityksellinen. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on myös katsonut valituksenalaisen määräyksen 63 kohdassa, että komissio ei ole väitteensä tueksi perustellusti kritisoinut mainitun jäsenvaltion käyttämää menetelmää, koska se on itse käyttänyt sitä 30 vuoden ajan, myös riidanalaisessa päätöksessä, hyväksyäkseen tilapäisesti bariumin ja lyijyn arvot.

20 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päätellyt valituksenalaisen määräyksen 65 kohdassa, että väitteet, joita Saksan hallitus on esittänyt antimonin, arseenin ja elohopean raja-arvojen hyväksynnän epäämisestä, herättävät monitahoisia kysymyksiä, joita ei voida ensi näkemältä sivuuttaa merkityksettöminä, ja hän on saman määräyksen 66 kohdassa katsonut, ettei nyt käsiteltävässä asiassa ole mitään syytä olettaa, että kansalliset säännökset olisivat sisämarkkinoille soveltumattomia antimonin, arseenin ja elohopean osalta. Hän on näin ollen todennut valituksenalaisen määräyksen 67 kohdassa, että fumus boni juris -edellytys täyttyy antimonin, arseenin ja elohopean raja-arvojen hyväksynnän epäämisen osalta.

21 Kolmanneksi unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on valituksenalaisen määräyksen 68–79 kohdassa tutkinut kiireellisyysedellytystä. Hän on muistuttanut 68 kohdassa, että välitoimimenettelyn tarkoituksena on turvata pääasiassa annettavan lopullisen päätöksen täysi tehokkuus ja että välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältettäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutuminen välitoimea hakevalle asianosaiselle, jolloin tällaiseen vahinkoon vetoavan asianosaisen on osoitettava, että sen toteutuminen on riittävällä todennäköisyydellä ennalta arvattavissa. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut 69 ja 70 kohdassa, että Saksan liittotasavalta vetoaa lasten terveydelle 20.7.2013 jälkeen aiheutuvaan vahinkoon, mikä on vakava väite, koska terveys itsessään on erittäin tärkeä ja korvaamaton arvo, koska tapahtunut vahinko on korjaamaton, sillä terveydelle aiheutuneita haittoja ei voida poistaa jälkikäteen. Komissio on vastannut tähän lähinnä, että vaikka vanhan leludirektiivin raja-arvoilla taattaisiin suojelun korkeampi taso, tämä ei tarkoita, että uuden leludirektiivin säännökset aiheuttaisivat vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa 20.7.2013 alkaen.

22 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on katsonut valituksenalaisen määräyksen 71–74 kohdassa, että ihmisten terveyteen kohdistuvasta vaarasta väitetysti johtuvan vakavan ja korjaamattoman vahingon todennäköistä aiheutumista on arvioitava ennalta varautumisen periaatetta noudattaen ja todennut, että fumus boni juris -edellytys on ratkaiseva tämän arvioinnin kannalta nyt käsiteltävän asian asiayhteydessä. Hän on todennut bariumiin ja lyijyyn sovellettavista arvoista saman määräyksen 75 kohdassa, että komission itsensä mukaan kansalliset säännökset olivat perusteltuja kansanterveyden suojelua koskevista pakottavista syistä, koska niillä taataan tältä osin suojelun korkeampi taso kuin uudella leludirektiivillä. Hän on huomauttanut mainitun määräyksen 76 ja 77 kohdassa, että suojelun korkeamman tason epäämistä lasten altistamisen yhteydessä raskasmetalleille on pidettävä vakavana ja korjaamattomana vahinkona ja hän on nimenomaisesti hylännyt väitteen siitä, että uudella leludirektiivillä varmistetaan suojelun riittävä taso, koska tällainen väite ei sovi lainkaan yhteen terveyspolitiikan uudelleen kansallistamisen kanssa, jonka periaate tunnustetaan SEUT 114 artiklan 4 kohdassa.

23 Antimonin, arseenin ja elohopean raja-arvoista unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on todennut valituksenalaisen määräyksen 78 kohdassa, ettei voida sulkea pois sitä, että pääasian ratkaiseva tuomioistuin vastaisi tarkemman tutkimisen jälkeen Saksan liittotasavallan tästä aiheesta esittämiin monitahoisiin kysymyksiin siten, että myös kyseessä olevilla antimoniin, arseeniin ja elohopeaan sovellettavilla kansallisilla säännöksillä taataan suojelun korkeampi taso kuin uudella leludirektiivillä, joten suojeltavat lapset altistuisivat vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa terveydelle aiheuttaville riskeille, jos heiltä evätään tämä suojelun korkeampi taso. Hän on siten päätellyt saman määräyksen 79 kohdassa, että kyseinen jäsenvaltio on osoittanut, että kiireellisyysedellytys on täyttynyt nyt käsiteltävässä asiassa.

24 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on lopuksi todennut intressivertailusta valituksenalaisen tuomion 80–83 kohdassa, että komission intressin saada välitoimihakemus hylättyä sisämarkkinoiden johdonmukaisuuden säilyttämiseksi on väistyttävä Saksan liittotasavallan intressin edeltä saada hyväksyntä tiedoksi annettujen kansallisten säännösten voimassa pitämiselle lasten terveyden parhaan mahdollisen suojelun takaamiseksi, etenkin, kun vaaditulla välitoimella ainoastaan pidetään ennallaan jo vuodesta 1988 vallinnut oikeudellinen tilanne, sillä tämä voimassa pitäminen hyväksyttäisiin vain rajoitetulle ajanjaksolle.

25 Näiden syiden perusteella unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päättänyt hyväksyä kyseisen jäsenvaltion toissijaisesti vaatiman välitoimen. Valituksenalaisen määräyksen määräysosan 1 kohta kuuluu seuraavasti:

”Euroopan komissio hyväksyy Saksan liittotasavallan tiedoksi antamien kansallisten säännösten, jotka koskevat lelujen sisältämän antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvoja, voimassa pitämisen siihen saakka, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa.”

Asianosaisten vaatimukset

26 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— ensisijaisesti kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja

— hylkää Saksan liittotasavallan vaatimuksen siitä, että komissio velvoitetaan hyväksymään väliaikaisesti antimonin, arseenin, bariumin, lyijyn ja elohopean raja-arvoja koskevien kansallisten säännösten voimassa pitämisen siihen asti, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa, tai

toissijaisesti

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen siltä osin kuin siinä velvoitetaan komissio

  — hyväksymään väliaikaisesti Saksan liittotasavallan antimonille ja elohopealle tiedoksi antamat raja-arvot siihen asti, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa

  — hyväksymään väliaikaisesti kyseisen jäsenvaltion arseenille ja lyijylle kuivassa ja nestemäisessä leluraaka-aineessa tiedoksi antamat raja-arvot, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa

— hylkää Saksan liittotasavallan vaatimuksen siitä, että komissio velvoitetaan hyväksymään väliaikaisesti antimonia ja elohopeaa koskevien raja-arvojen voimassa pitämisen siihen asti, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa

— hylkää mainitun jäsenvaltion vaatimuksen siitä, että komissio velvoitetaan hyväksymään väliaikaisesti arseenin ja lyijyn raja-arvoja koskevien kansallisten säännösten voimassa pitämisen siihen asti, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa siltä osin, kun kyseinen vaatimus perustuu arseenin ja lyijyn raja-arvoihin kuivassa tai nestemäisessä leluraaka-aineessa, ja

— velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan kummassakin oikeusasteessa syntyneet oikeudenkäyntikulut.

27 Saksan liittotasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen sekä pääasiallisesti että toissijaisesti esitettyjen vaatimusten osalta

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

28 Komissio esittää valituksensa tueksi viisi valitusperustetta, jotka koskevat seuraavia seikkoja:

— todistustaakka koskeva oikeudellinen virhe SEUT 114 artiklan 4 ja 6 kohdassa määrätyssä menettelyssä

— ”raaputettujen lelujen” käytettävyyttä koskevien tosiseikkojen vääristäminen

— valituksenalaisen määräyksen perustelujen puutteellisuus

— kyseisen määräyksen perustelujen epäjohdonmukaisuus ja

— intressivertailua koskevat oikeudelliset virheet.

29 Ensimmäistä ja neljättä valitusperustetta on syytä tutkia yhdessä ja ensimmäiseksi.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee todistustaakkaan liittyvää oikeudellista virhettä ja neljäs valitusperuste, joka koskee valituksenalaisen määräyksen perustelujen epäjohdonmukaisuutta

Asianosaisten lausumat

30 Komissio väittää ensimmäisellä valitusperusteellaan, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on sivuuttanut jäsenvaltiolle, joka vaatii SEUT 114 artiklan 4 kohdan perusteella lupaa saada pitää voimassa säännöksen, joka poikkeaa yhdenmukaistamisdirektiivistä, kuuluvan todistustaakan, koska tämän valtion on osoitettava, että kyseisellä säännöksellä taataan terveyden parempi suojelu kuin sellaisen direktiivin säännöksillä. Nyt käsiteltävässä asiassa todistustaakan jako on sitäkin tärkeämpää, koska vanhan leludirektiivin arvot on korvattu uuden leludirektiivin arvoilla, sillä unionin lainsäätäjä on päättänyt täysin tietoisesti ja sille SEUT 114 artiklan 3 kohdan perusteella kuuluvien velvoitteiden mukaisesti ottaa perustaksi suojelun korkean tason korvaamalla uusilla arvoilla ne vanhat arvot, jotka Saksan liittotasavalta haluaa pitää voimassa, erityisesti tieteellisiin tosiseikkoihin perustuvan kehityksen huomioon ottamalla.

31 Komissio väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole valituksenalaisessa tuomiossa ottanut huomioon näitä SEUT 114 artiklan 4 kohtaan perustuvan menettelyn erityispiirteitä muun muassa fumus boni juris -analyysinsä puitteissa ja todetessaan erityisesti saman määräyksen 61 ja 64 kohdassa, että Saksan liittotasavallan esittämät kumoamisperusteet eivät ”ensi näkemältä” olleet perusteettomia. Samoin välitoimista päättävä tuomari on antimonia, arseenia ja elohopeaa koskevasta kiireellisyysedellytyksestä todennut saman määräyksen 78 ja 79 kohdassa, että se seikka, että ”ei voida sulkea pois” päätelmää siitä, että kansallisilla säännöksillä taataan terveyden suojelun korkeampi taso, riittää välitoimihakemuksen hyväksymiseksi. Tämä virheellinen käännetty todistustaakka ilmenee selvästi erityisesti mainitun määräyksen 76 kohdasta, jossa unionin yleisen tuomioistuimen presidentti mainitsee SEUT 114 artiklan 4 kohtaan perustuvan kansanterveyspolitiikan ”uudelleen kansallistamisen”. Tällä oikeudellisella virheellä on seurauksia fumus boni jurisin, kiireellisyyden ja intressivertailun arvioinnille, ja se on myös johtanut siihen, ettei välitoimista päättävä tuomari ole ottanut huomioon valvontavaltansa rajoja.

32 Fumus boni jurisista komissio väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti sivuuttaa valituksenalaisessa määräyksessä SEUT 114 artiklan 4 kohdassa määrättyyn menettelyyn erottamattomasti kuuluvan säännön ja poikkeuksen välisen erityisen suhteen soveltamalla siihen samoja todistustaakkaa koskevia sääntöjä, joita sovelletaan muissa asiayhteyksissä, erityisesti kilpailualalla. Välitoimista päättävän tuomarin näin tekemä ratkaisu velvoittaa komission hyväksymään uusia arvoja tukeutumalla tietoisesti muihin toimenpiteisiin kuin viimeisimpiin tieteellisiin tietoihin, ja tämä ratkaisu loukkaa toimielinten välistä tasapainoa viimeksi mainitun ja unionin lainsäätäjän välillä.

33 Riippumatta siitä kysymyksestä, varmistetaanko kansallisilla säännöksillä suojelun parempi taso kuin uuden leludirektiivin säännöksillä, minkä komissio kiistää, komissio väittää kiireellisyydestä, että kysymys on siitä, missä määrin viimeksi mainituilla paitsi säädetään kansallisilla säännöksillä varmistettua suojelun tasoa huonommasta suojelusta, myös vaarannetaan lasten terveys vakavasti ja korjaamattomasti. Se toteaa, että oikeuskäytännön mukaan välitoimen määräämistä vaativan osapuolen on osoitettava, ettei se voi odottaa pääasian käsittelyn päättymistä kärsimättä vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa. Saksan liittotasavalta on sen mukaan nimenomaisesti myöntänyt komissiolle 2.3.2011 osoittamassaan kirjeessä, jossa esitettiin syyt 18.1.2011 päivätylle poikkeuslupapyynnölle (jäljempänä 2.3.2011 päivätty kirje), että uudessa leludirektiivissä antimonille ja elohopealle vahvistetut raja-arvot eivät ylitä sallittavaa päivittäistä imeytymismäärää, mikä oli myös vahvistettu Saksan liittovaltion riskinarviointi-instituutin 12.1.2011 päivätyssä lausunnossa.

34 Lopuksi komissio on todennut, että sillä on laaja harkintavalta monitahoisissa tieteellisissä arvioinneissa, ja se väittää, että nyt käsiteltävässä asiassa tuomioistuimen suorittama valvonta ylittää laajasti nämä puitteet. Sen mukaan unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ylittää toimivaltansa rajat välitoimista päättävänä tuomarina katsoessaan implisiittisesti, että uusi leludirektiivi on osittain lainvastainen.

35 Neljännen valitusperusteensa puitteissa komissio moittii välitoimista päättävää tuomaria siitä, ettei valituksenalaisessa määräyksessä tehdä mitään eroa lelujen eri leluraaka-aineiden välillä. Se väittää, että vaikka oletettaisiinkin, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentin perustelut olisivat oikeat, mainitussa määräyksessä olisi pitänyt hyväksyä kansallisten säännösten voimassaolon jatkamista koskeva vaatimus vain raaputetun leluraaka-aineen osalta, sillä kuten komissio väittää osoittaneensa, uusi leludirektiivi on paljon tiukempi nestemäisen ja kuivan leluraaka-aineen osalta.

36 Valituksenalaisessa määräyksessä ei oteta millään tavoin huomioon SEUT 114 artiklan 3 kohdan vaatimusten mukaisesti viimeisimpään tieteelliseen tietoon perustuvaa näyttöä, ja siinä velvoitetaan komissio hyväksymään antimonille, arseenille, lyijylle ja elohopealle nestemäisen ja kuivan leluraaka-aineen osalta raja-arvot, joilla suojellaan huomattavasti huonommin lasten terveyttä kuin uudella leludirektiivillä säädetyillä raja-arvoilla.

37 Raaputetun leluraaka-aineen osalta siirtymän raja-arvot, jotka ilmenevät kansallisissa säännöksissä vahvistetuista biokäytettävyyden raja-arvoista, ovat tosin matalammat kuin uudessa leludirektiivissä, mutta viimeisimpien tieteellisten tietojen perusteella näiden kansallisten arvojen voimassa pitäminen ei ole välttämätöntä, sillä lasten terveyttä suojellaan aivan yhtä tehokkaasti uusilla arvoilla, kuten Saksan liittotasavalta itse on myöntänyt 2.3.2011 päivätyssä kirjeessään antimonin ja elohopean osalta. Jos tätä väitettä ei hyväksytä, komissio vaatii toissijaisesti unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen määräyksen ainoastaan nestemäisen ja kuivan leluraaka-aineen osalta.

38 Vastauksena ensimmäiseen valitusperusteeseen Saksan liittotasavalta väittää aluksi, että tämä peruste on jätettävä tutkimatta, koska komissio tosiasiassa kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen presidentin tosiseikkoja koskevan arvioinnin. Viimeksi mainittu ei missään tapauksessa ole millään tavoin kääntänyt todistustaakkaa, vaan ainoastaan katsonut, että kyseisen jäsenvaltion välitoimia koskevan hakemuksensa tueksi esittämät väitteet olivat uskottavia ja johdonmukaisia. Näin ollen valituksenalainen määräys ei millään tavoin vahingoita pääasiassa annettavaa ratkaisua. Siltä osin kuin komissio kyseenalaistaa välitoimista päättävän tuomarin toimivallan päättää kyseisen määräyksen määräysosan 1 kohdassa olevan kaltaisesta välitoimesta, kyseisen jäsenvaltio väittää, että se ainoastaan toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa jo esittämänsä väitteet ja että myös tästä syystä tämä osa sen perusteluista olisi jätettävä tutkimatta.

39 Neljännen valitusperusteen osalta Saksan liittotasavalta vaatii jälleen, että komission tämän perusteen tueksi esittämät väitteet on jätettävä tutkimatta siitä syystä, että se tosiasiassa kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen presidentin tosiseikkoja koskevat arvioinnit. Se väittää lisäksi, että komissio on tehnyt virheitä laskelmissaan käyttämänsä menetelmän yhteydessä erityisesti siltä osin kuin se on tätä varten käyttänyt standardin EN 71-3 mukaisia raja-arvoja. Näiden virheiden vuoksi se on suorittanut paikkansa pitämättömän vertailun kansallisilla säännöksillä taatun terveyden suojelun tason ja uuden leludirektiivin säännöksillä taatun suojelun tason välillä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava ”oikeudenkäynnin kohde ja seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua”. Välitoimista päättävä tuomari voi siten lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä muista välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen on ensi

arviolta tosiasiallisesti ja oikeudellisesti perusteltua (fumus boni juris) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että niitä pyytävän osapuolen etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten välitoimet on evättävä, jos jokin niistä ei täyty (asia C-268/96 P(R), FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok., s. I-4971, 30 kohta). Välitoimista päättävän tuomarin on myös tilanteen mukaan vertailtava esillä olevia intressejä (asia C-445/00 R, Itävalta v. neuvosto, määräys 23.2.1001, Kok., s. I-1461, 73 kohta).

– Fumus boni juris

41 Aluksi on muistutettava, että fumus boni juris -edellytys täyttyy, kun välitoimimenettelyvaiheessa on olemassa merkittävä erimielisyys, joka ei ole ratkaistavissa suoralta kädeltä siten, että kanteelta ei ensi näkemältä puutu vakavaa perustaa (ks. vastaavasti asia 56/89, Publishers Association v. komissio, määräys 13.6.1989, Kok., s. 1693, 31 kohta ja asia C-39/03 P-R, komissio v. Artegodan ym., määräys 8.5.2003, Kok., s. I-4485, 40 kohta). Koska välitoimimenettelyn tavoitteena on taata tulevan lopullisen päätöksen täysi tehokkuus, jotta vältettäisiin aukko unionin tuomioistuimen takaamassa oikeussuojassa, välitoimista päättävän tuomarin on arvioitava vain ”ensi näkemältä” pääasiassa esitettyjen perustelujen riittävyyttä sen toteamiseksi, onko kanteen menestymiselle riittävän suuri todennäköisyys.

42 Siltä osin kuin komissio väittää nyt käsiteltävässä asiassa, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on jättänyt ottamatta huomioon jäsenvaltion, joka pyytää SEUT 114 artiklan 4 kohdan perusteella mahdollisuutta saada pitää voimassa yhdenmukaistamisdirektiivistä poikkeavan säännöksen, todistustaakan, koska komission mukaan viimeksi mainitun on osoitettava, että kyseisellä säännöksellä taataan terveyden parempi suojelu kuin kyseessä olevilla yhdenmukaistamisdirektiivin säännöksillä, on todettava, että se erehtyy sen arvioinnin luonteesta, joka välitoimista päättävän tuomarin on suoritettava riippumatta unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavana olevassa asiassa kyseessä olevasta aiheesta.

43 SEUT 114 artiklan 4 kohdassa määrätyn menettelyn erityinen asiayhteys ja erityisesti se seikka, että jäsenvaltion on osoitettava, että sen pyytämä poikkeus yhdenmukaistamisdirektiivin säännöksistä on perusteltu, sekä komissiolla tältä osin oleva harkintavalta ovat tosin merkittäviä fumus boni jurisin tarkastelussa. Tämä merkittävyys merkitsee kuitenkin ainoastaan, että välitoimista päättävän tuomarin on tutkiessaan, onko välitoimen määräämistä pyytänyt jäsenvaltio esittänyt perusteita, joiden perusteella voidaan ensi näkemältä todeta komission syyllistyneen lainvastaisuuteen ja todeta näin ollen fumus boni jurisin olemassaolo, otettava huomioon, että jäsenvaltion on hallinnollisen menettelyn vaiheessa osoitettava, että pyydetyn poikkeuksen myöntämisedellytykset täyttyvät. Tämä merkittävyys ei sitä vastoin tarkoita sitä, että jäsenvaltion olisi osoitettava välitoimimenettelyn vaiheessa lopullisesti, että nämä edellytykset ovat täyttyneet. Jos välitoimista päättävän tuomarin olisi otettava kantaa tähän kysymykseen, hän lausuisi välttämättä kyseessä olevan jäsenvaltion pääasiassa nostaman kanteen perustelujen riittävyydestä ja ylittäisi siten toimivaltansa rajat.

44 Tästä seuraa, ettei unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä eikä erityisesti kääntänyt todistustaakkaa todetessaan muun muassa valituksenalaisen määräyksen 61 ja 65 kohdassa, että Saksan liittotasavallan unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämät kumoamisperusteet eivät ”ensi näkemältä” olleet merkityksettömiä.

45 Siitä komission väitteestä, että se pakotetaan valituksenalaisella määräyksellä antamaan muihin kuin viimeisimpiin tieteellisiin tietoihin perustuvia uusia säännöksiä ja siten laiminlyömään velvollisuutta, joka kuuluu sille SEUT 114 artiklan 3 kohdan perusteella, jonka mukaan se perustaa ehdotuksensa ”suojelun korkeaan tasoon ottaen erityisesti huomioon kaiken tieteelliseen tietoon perustuvan uuden kehityksen”, on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on katsonut valituksenalaisen määräyksen 41–52 kohdassa lyijyn ja bariumin osalta ja 53–67 kohdassa antimonin,

arseenin ja elohopean osalta, että Saksan liittotasavalta oli esittänyt väitteitä, jotka voivat osoittaa, että sen pääasiaa koskevat perusteet, joilla se pyrki tukemaan komission kannan kanssa vastakkaista näkemystä, eivät olleet perusteettomia. Nyt käsiteltävän välitoimimenettelyä koskevan valituksen yhteydessä välitoimista päättävää tuomaria voitaisiin moittia mainitun määräyksen rikkomisesta vain, jos tätä väittävä asianosainen osoittaisi, että tämä päätelmä oli ilmeisen paikkansa pitämätön.

46 Kuten Saksan liittotasavalta on osoittanut yksityiskohtaisesti valituksesta jättämässään vastineessa, tästä on todettava, että sen pääasiaa koskevat väitteet perustuvat lähtökohtaisesti siihen, että sen kansallisissa säännöksissä vahvistetut biokäytettävyyden raja-arvoilla suojellaan väitetysti lasten terveyttä paremmin kuin uudessa leludirektiivissä vahvistetuilla siirtymän raja-arvoilla.

47 Mainittu jäsenvaltio korostaa erityisesti, että vaikka kansallisissa säännöksissä vahvistetut mikrogrammoina ilmaistut haitallisen aineen päivittäistä imeytymistä koskevat biokäytettävyyden raja-arvot eli sallitut päivittäiset imeytymismäärät ovat samat kuin vanhassa leludirektiivissä säädetyt, näissä säännöksissä ei ole pantu täytäntöön leluraaka-aineiden niitä siirtymän raja-arvoja, jotka standardilla EN 71-3 on johdettu vanhasta leludirektiivistä. Tämän jäsenvaltion mukaan komissio on siten vääristänyt kansallisten säännösten sisältöä käyttämällä standardilla EN 71-3 vahvistettuja siirtymän raja-arvoja laskeakseen biokäytettävyyden raja-arvot, jotka se sitten oli laskenut kansallisille säännöksille verratakseen viimeksi mainittuja niihin biokäytettävyyden raja-arvoihin, jotka on laskettu uudessa leludirektiivissä vahvistettujen siirtymän raja-arvojen mukaisesti kolmelle siinä mainitulle leluraaka-ainelajille.

48 Saksan liittotasavalta väittää, että näin määritellyt biokäytettävyyden raja-arvot, jotka komissio on antanut kansallisille säännöksille sen vertailua varten, ovat korkeammat kuin kansallisissa säännöksissä itsessään tosiasiallisesti vahvistetut biokäytettävyyden raja-arvot. Sen vertailun perusteella, jonka tämä jäsenvaltio on tehnyt yhtäältä kansallisissa säännöksissä vahvistettujen biokäytettävyyden raja-arvojen ja toisaalta uudessa leludirektiivissä vahvistettujen siirtymän raja-arvojen soveltamisen perusteella saatujen biokäytettävyyden raja-arvojen välillä, kansallisissa säännöksissä taataan suojelun korkeampi taso kuin direktiivissä, koska siinä säädetään kaikkien käytettyjen aineiden osalta korkeammasta sallittavasta päiväkohtaisesta määrästä kaikkien kolmen leluraaka-aineen eli raaputettavan, kuivan ja nestemäisen osalta.

49 Saksan liittotasavallan mukaan komission raja-arvoja koskevassa laskelmassa käyttämä menetelmä on siten virheellinen, minkä vuoksi se on tehnyt paikkansa pitämättömän vertailun kansallisiin säännöksiin perustuvan terveyden suojelun tason ja uuden leludirektiivin säännöksillä taatun terveyden suojelun tason välillä.

50 Ilman, että olisi tarpeen lausua Saksan liittotasavallan pääasiassa esittämien väitteiden riittävistä perusteluista tai komission esittämistä päinvastaisista väitteistä, mikä kuuluu yksinomaan pääasian ratkaisevan tuomioistuimen toimivaltaan, on todettava, että kyseisen jäsenvaltion väitteet ovat riittävän uskottavia, jotta tämän valituksen yhteydessä voidaan päätellä, ettei unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ole rikkonut SEUT 114 artiklan 3 kohtaa tehdessään valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa lyijyn ja bariumin ja 65 kohdassa antimonin, arseenin ja elohopean osalta sen päätelmän, että mainitun jäsenvaltion unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämät perusteet eivät ”ensi näkemältä” olleet merkityksettömiä. Myös edellä todetuista seikoista johtuu, että kyseinen määräys ei ole epäjohdonmukainen, kuten komissio väittää neljännen valitusperusteensa otsikossa, koska unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tehnyt tämän päätelmän huolimatta komission päinvastaisista väitteistä. Mikäli hänen arviointinsa kiireellisyydestä ja intressivertailusta ovat riittävän perusteltuja, hän ei myöskään ole ylittänyt toimivaltansa rajoja välitoimista päättävänä tuomarina, eikä rikkonut SEUT 114 artiklaa vahvistaessaan näiden päätelmiensä perusteella fumus boni jurisia koskevat seuraukset ja määrätessään siten ainoastaan väliaikaisesti, että komission on hyväksyttävä kansallisten säännösten voimassa pitäminen.

– Kiireellisyys ja intressivertailu

51 Siltä osin kuin komissio moittii unionin yleisen tuomioistuimen presidenttiä siitä, että hän on antimonin, arseenin ja elohopean osalta kääntänyt todistustaakan sen vuoksi, että hän on katsonut valituksenalaisen määräyksen 78 ja 79 kohdassa, että ”ei voida sulkea pois” päätelmää siitä, että kansallisilla säännöksillä taataan terveyden suojelun korkeampi taso kuin uuden leludirektiivin säännöksillä, on aluksi muistutettava, että arvioidakseen vakavan ja korjaamattoman vahingon olemassaoloa unionin yleisen tuomioistuimen presidentin on loogisesti täytynyt lähteä siitä, että Saksan liittotasavallan esittämät perusteet voidaan hyväksyä (ks. analogisesti asia C-278/13 P(R), komissio v. Pilkington Group, määräys 10.9.2013, 38 kohta).

52 Vakava ja korjaamaton vahinko, jonka todennäköinen aiheutuminen on todettava, on se, joka mahdollisesti aiheutuu, jos välitoimihakemus evätään ja pääasiaa koskeva kanne menestyy myöhemmin, ja sitä on siis arvioitava tästä olettamasta lähtien ilman, että tämä merkitsee mitään välitoimesta päättävän tuomarin kannanottoa pääasian perusteisiin. Siten komission väitteet, jotka se on esittänyt tukeutumalla yhdenmukaistamisdirektiivistä SEUT 114 artiklan 4 kohdan perusteella poikkeusta pyytäneelle jäsenvaltiolle hallinnollisen menettelyn vaiheessa kuuluvaan todistustaakkaan, eivät voi horjuttaa välitoimista päättävän tuomarin arviointia kiireellisyysedellytyksestä. Siitä erityisemmästä väitteestä, joka koskee sitä, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tuonut esiin valituksenalaisen määräyksen 76 kohdassa kansanterveyspolitiikan ”uudelleen kansallistamisen”, jonka periaate tunnustettaisiin SEUT 114 artiklan 4 kohdassa, riittää todeta, että edellä mainituista syistä tämä väite ei voi vaikuttaa mainittuun arviointiin ilman, että olisi tarpeen ottaa kantaa kyseisessä määräyksessä määrätyn menettelyn luokittelun merkitykseen.

53 Siitä komission väitteestä, että vaikka oletettaisiinkin, että kansallisilla säännöksillä taataan suojelun parempi taso kuin uuden leludirektiivin säännöksillä, viimeksi mainittujen olisi lisäksi aiheutettava lasten terveydelle vakava ja korjaamaton vahinko, on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on perustellusti korostanut valituksenalaisen määräyksen 71–73 kohdassa ennalta varautumisen periaatteen merkitystä nyt käsiteltävässä asiayhteydessä.

54 Kyseisen periaatteen mukaan silloin, kun esiintyy epävarmuutta siitä, onko olemassa ihmisten terveyteen kohdistuvaa vaaraa, tai siitä, minkä laajuinen tämä vaara on, unionin toimielimet saavat tätä periaatetta soveltaessaan toteuttaa suojatoimenpiteitä odottamatta, että näiden vaarojen olemassaolo ja vakavuus osoitetaan täysin (asia C-157/96, National Union Farmers’ ym., tuomio 5.5.1998, Kok., s. I-2211, 63 kohta ja asia C-504/04, Agrarproduktion Staebelow, tuomio 12.1.2006, Kok., s. I-679, 39 kohta). Tästä seuraa, että välitoimista päättävä tuomari ei ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä katsoessaan nyt käsiteltävässä asiassa vakavan ja korjaamattoman vahingon syntymisen todennäköisyyden arvioimiseksi ja jollei intressivertailun arvioinnista muuta johdu, että sellaisten arvojen, jotka eivät ehkä ole tehokkaimpia ihmisten ja erityisesti lasten terveyden suojelemiseksi, jopa väliaikainen soveltaminen riittää, jotta voidaan riittävällä todennäköisyydellä todeta vakavan ja korjaamattoman vahingon syntyminen tulevaisuudessa.

55 Siitä komission väitteestä, että Saksan hallitus olisi 2.3.2011 päivätyssä kirjeessään nimenomaisesti myöntänyt, että uudella leludirektiivillä vahvistetut antimonin ja elohopean arvot eivät ylitä sallittavaa päiväkohtaista imeytymismäärää, mikä on vahvistettu 12.1.2011 päivätyssä Saksan liittovaltion riskinarviointi-instituutin lausunnossa, on todettava, että komissio tuo näin esiin tosiseikkojen arviointia koskevan kysymyksen, jota unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole nimenomaisesti tutkinut valituksenalaisessa määräyksessä, väittämättä kuitenkaan, että tosiseikat olisi tältä osin otettu vääristyneellä tavalla huomioon.

56 Näin ollen tämä väite on jätettävä tutkimatta. On muistutettava, että SEUT 256 artiklan ja unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan, joita sovelletaan myös saman perussäännön 57 artiklan toiseen alakohtaan perustuviin muutoksenhakuihin, mukaisesti valitus voi koskea vain oikeuskysymyksiä eikä lainkaan tosiseikkojen arviointia. Näin ollen ainoastaan unionin yleinen

tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle toimitettu aineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikaston arviointi ei ole sen luonteinen oikeuskysymys, että se sellaisenaan kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin valitusasian käsittelyn yhteydessä (ks. vastaavasti asia C-233/03 P(R), Linea GIG v. komissio, määräys 24.7.2003, Kok., s. I-7911, 34–36 kohta).

57 On joka tapauksessa todettava, että Saksan liittotasavalta on esittänyt sekä unionin yleisessä tuomioistuimessa että unionin tuomioistuimessa nyt käsiteltävässä välitoimimenettelyssä ne syyt, joiden vuoksi se katsoo vakavan ja korjaamattoman vahingon todennäköisen syntymisen osoitetuksi kyseessä olevien viiden aineen osalta. Se on erityisesti todennut, että ihmisten ja erityisesti lasten terveys on itsessään erityisen tärkeä arvo. Riippumatta tämän jäsenvaltion hallinnollisessa menettelyssä esittämistä seikoista ja väitteistä riittää todeta, että kuten tämän määräyksen 54 kohdassa katsotaan, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole tehnyt mitään tätä koskevaa oikeudellista virhettä tukeutuessaan erityisesti ennalta varautumisen periaatteeseen.

58 Siltä osin kuin komissio väittää, että sen esiin tuoma todistustaakkaa koskeva oikeudellinen virhe vaikuttaa myös välitoimista päättävän tuomarin intressivertailuun, on todettava, ettei komissio esitä tästä mitään erityisiä perusteluja. Intressivertailua koskevaa kysymystä tutkitaan näin ollen valituksenalaisen määräyksen tätä näkökohtaa koskevan viidennen valitusperusteen yhteydessä.

59 Edellä todetusta seuraa, että komission valituksensa tueksi esittämä ensimmäinen ja neljäs valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste, joka koskee tosiseikkojen ottamista huomioon vääristyneellä tavalla

Asianosaisten lausumat

60 Komission mukaan unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on ottanut tosiseikat vääristyneellä tavalla huomioon valituksenalaisen määräyksen 62 kohdassa lähtiessään siitä olettamasta, että kansallisissa säännöksissä käyttöön otetut alhaisemmat raja-arvot koskivat raaputettuja leluja siinä mielessä, että ne olisivat erityisen kovassa käytössä, vaikka tosiasiassa kyseessä ovat leluraaka-aineet, jotka voivat imeytyä lapsiin vasta, kun nämä ovat ensin raaputtaneet leluja. Komissio väittää, että jos unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei olisi ottanut tosiseikkoja huomioon vääristyneellä tavalla, hän olisi voinut hyväksyä välitoimia koskevan hakemuksen vain raaputettujen raaka-aineiden osalta ja hän olisi hylännyt sen nestemäisten tai jauhemaisten raaka-aineiden osalta. Koska tosiseikat on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, välitoimimääräyksessä ei ole voitu tehdä tällaista ratkaisua.

61 Saksan liittotasavalta katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole ottanut tosiseikkoja huomioon vääristyneellä tavalla, ja se väittää, ettei komission tältä osin arvostelema valituksenalaisen määräyksen kohta ole ainakaan keskeinen välitoimista päättävän tuomarin fumus boni jurisista tekemän päätelmän kannalta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

62 On todettava, ettei komission väitteellä tosiseikkojen huomioon ottamisesta vääristyneellä tavalla valituksenalaisen määräyksen 62 kohdassa ole mitään vaikutusta unionin yleisen tuomioistuimen presidentin kyseisen määräyksen 53–67 kohdassa suorittaman fumus boni jurisia koskevaan kokonaisarviointiin antimonin, arseenin ja elohopean osalta. Vaikka oletettaisiinkin, että tämä on tulkinnut huonosti asiakirja-aineiston viitteitä raaputettujen lelujen käytettävyyden käsitteestä ja lähtenyt siitä olettamasta, että viimeksi mainittujen täytyisi olla erityisen kovassa käytössä, hän on myös perustellusti todennut mainitussa 62 kohdassa, että komissio on itsekin myöntänyt, että myös

sen oman muuntamistavan mukaan kansallisten säännösten mukaiset raja-arvot suojelevat raaputetun leluraaka-aineen osalta lasten terveyttä paremmin kuin uudessa leludirektiivissä vahvistetut arvot. Tällainen toteamus riittää tältä osin perusteluksi päätelmälle, johon unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on päätynyt mainitussa 67 kohdassa, jonka mukaan fumus boni juris -edellytys täyttyy raaputetun leluraaka-aineen osalta kyseessä olevien kolmen aineen suhteen.

63 Tästä seuraa, että komission valituksensa tueksi esittämä toinen peruste on tehoton ja se on sellaisena hylättävä.

Kolmas valitusperuste, joka koskee perustelujen puutteellisuutta

Asianosaisten lausumat

64 Komissio moittii unionin yleisen tuomioistuimen presidenttiä siitä, ettei tämä ole selittänyt, miksi hän katsoi, etteivät komission perustelut sille, että uusi leludirektiivi suojelee paremmin lasten terveyttä, ole merkityksellinen, vaikka tällainen selitys olisi tarpeen, kun otetaan huomioon SEUT 114 artiklan 4 kohdan asiayhteydessä säännön ja sitä koskevan poikkeuksen välinen suhde. Komissio yksilöi toisen puutteellisen perustelun valituksenalaisessa määräyksessä todeten, ettei se ole riidanalaisessa päätöksessä tarkistanut antimonin, arseenin ja elohopean osalta, onko olemassa mielivaltaista syrjintää, jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyä rajoittamista tai esteitä sisämarkkinoiden toiminnalle, kun taas unionin tuomioistuimen presidentti itse on mainitussa määräyksessä suorittanut tämän arvioinnin vain toistamalla Saksan liittotasavallan perustelut, joiden mukaan päätelmä, joka on tehty lyijyn, bariumin, nitrosoamiinin ja nitrotisoituvien aineiden osalta näistä edellytyksistä, joilla on tarkoitus taata vääristymätön kilpailu, on helposti sovellettavissa muihin aineisiin, koska kansalliset säännökset ovat hänen mukaansa samanlaiset. Tämä perustelu on puutteellinen, koska määräävä tekijä ei ole mainittujen säännösten samanlaisuus, vaan markkinoiden tilanne. Välitoimista päättävä tuomari on jälleen kerran korvannut omalla arvioinnillaan toimivaltaisten elinten suorittaman arvioinnin.

65 Kyseinen jäsenvaltio katsoo, ettei mikään komission esittämistä väitteistä vahvista perustelujen puutteellisuutta, joka voisi johtaa valituksenalaisen määräyksen lainvastaisuuteen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

66 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että unionin yleisen tuomioistuimen tuomiot on perusteltava riittävästi, jotta unionin tuomioistuin voi harjoittaa tuomioistuinvalvontaansa (ks. vastaavasti mm. asia C-259/96 P, neuvosto v. de Nil ja Impens, tuomio 14.5.1998, Kok., s. I-2915, 32 kohta; yhdistetyt asiat C-395/96 P ja C-396/96 P, Compagnie maritime belge transports ym. v. komissio, tuomio 16.3.2000, Kok., s. I-1365, 106 kohta ja yhdistetyt asiat C-101/11 P ja C-102/11 P, Neuman ym. v. José Manuel Baena Grupo, tuomio 18.10.2012, 80 kohta). Tältä osin riittää, että päättely on selvää ja ymmärrettävää ja sopii perusteluiksi vaatimuksille, joita sillä on tarkoitus tukea (asia C-311/05 P, Naipes Heraclio Fournier v. SMHV, tuomio 4.10.2007, 53 kohta).

67 Siitä komission väitteestä, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole riittävästi perustellut, miksi hän on hylännyt komission väitteet siitä, että uudella leludirektiivillä suojellaan paremmin lasten terveyttä kuin kansallisilla säännöksillä, on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti, jonka on tutkittava pääasiaa vain fumus boni jurisin olemassa olon osalta, on esittänyt valituksenalaisen määräyksen 40–67 kohdassa oikeudellisesti riittävällä tavalla syyt, joiden vuoksi hän katsoi näistä väitteistä huolimatta, että fumus boni jurisin edellytykset ovat täyttyneet. Mitä tulee tältä osin säännön ja siitä poikkeamisen välisen suhteen väitettyyn merkitykseen SEUT

114 artiklan 4 kohdan asiayhteydessä, riittää viitata tämän määräyksen 42–44 kohtaan, josta ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä Saksan liittotasavallan todistustaakan osalta välitoimimenettelyssä.

68 Siitä väitteestä, ettei unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ole riittävästi perustellut valituksenalaisen määräyksen 66 kohdassa päätelmäänsä siitä, onko olemassa antimonia, arseenia tai elohopeaa koskevaa mielivaltaista syrjintää, jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyä rajoittamista tai esteitä sisämarkkinoiden toiminnalle, koska hän on vain toistanut Saksan liittotasavallan perustelut, joiden mukaan päätelmä, joka on tehty lyijyn, bariumin, nitrosoamiinin ja nitrotisoituvien aineiden osalta näistä edellytyksistä, joilla on tarkoitus taata vääristymätön kilpailu, on helposti sovellettavissa muihin aineisiin, koska kansalliset säännökset ovat samanlaiset, on korostettava, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti saa välitoimista päättävänä tuomarina arvioida vain fumis boni juris -edellytyksen olemassaolon tällaisiin esteisiin nähden, eikä niiden lopullista olemassaoloa sellaisinaan. Se, että välitoimista päättävä tuomari käyttää tietyn tosiseikan tai oikeudellisen seikan osalta päätelmässään jommankumman asianosaisen väitteitä, ei sellaisenaan merkitse perustelujen puuttumista.

69 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on siis hänen ratkaistavanaan olleen välitoimihakemuksen yhteydessä käyttänyt asianmukaisia perusteluja, jotta unionin tuomioistuin voi ymmärtää ne syyt, joiden perusteella hän on päätellyt fumus boni jurisin olemassaolon suhteessa antimonia, arseenia tai elohopeaa koskevan mielivaltaisen syrjinnän, jäsenvaltioiden välisen kaupan peitellyn rajoittamisen tai sisämarkkinoiden toiminnalle aiheutuvien esteiden puuttumiseen nähden, koska hänen mukaansa komission päätelmää, joka koskee edellytyksiä, joilla taataan vääristymätön kilpailu lyijyn, bariumin, nitrosoamiinien ja nitrotisoituvien aineiden osalta, voidaan soveltaa kolmeen muuhun edellä mainittuun aineeseen, sillä kansalliset säännökset ovat tältä osin samanlaisia kaikkien näiden aineiden osalta.

70 Tästä seuraa, että komission valituksensa tueksi esittämä kolmas valitusperuste on hylättävä.

Viides valitusperuste, joka koskee intressivertailussa tapahtuneita virheitä

Asianosaisten lausumat

71 Komissio väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on valituksenalaisessa määräyksessä ainoastaan myötäillyt Saksan liittotasavallan perusteluja, joiden mukaan kyseisen toimielimen intressi oli ainoastaan sisämarkkinoiden toiminta. Komissio kiistää tämän näkemyksen ja korostaa, että sen puolustama intressi nyt käsiteltävässä asiassa on unionin lainsäätäjän tahdon kunnioittaminen, sellaisena kuin se on ilmaistuna uudessa leludirektiivissä. Käytännössä tällä intressillä on tarkoitus ennen kaikkea suojella lasten terveyttä eikä ainoastaan sisämarkkinoita. Taatakseen tämän terveyden suojelun intressin parhaalla mahdollisella tavalla tämä direktiivi perustuu, kuten komissio on todennut ensimmäisessä ja neljännessä valitusperusteessaan, SEUT 114 artiklan 3 kohdan vaatimusten mukaisesti viimeisimpään tieteelliseen tietoon. Valituksenalaisessa määräyksessä ei mitenkään oteta huomioon tätä intressiä intressivertailussa.

72 Saksan liittotasavalta väittää, ettei uuden leludirektiivin, joka on annettu yhdenmukaistamistoimenpiteenä SEUT 114 artiklan 1 kohdan perusteella ja jolla on tarkoitus varmistaa sisämarkkinoiden toteutuminen lelujen turvallisuuden osalta, pääasiallisena tavoitteena voi olla lasten terveyden suojelu, toisin kuin komissio väittää. Koska unionin yleisen tuomioistuimen presidentti ei siten ole tehnyt tältä osin mitään virhettä, viides valitusperuste ei voi menestyä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

73 On huomattava, että komission tavoitteena on Saksan liittotasavallan unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille panemassa välitoimimenettelyssä, että välitoimihakemus hylätään, jotta 21.7.2013 lähtien voidaan soveltaa uudessa leludirektiivissä vahvistettuja siirtymän raja-arvoja koko unionissa, koska se oli evännyt kyseisen jäsenvaltion SEUT 114 artiklan 4 kohdan perusteella esittämän poikkeuslupapyynnön.

74 Asianosaiset ovat kuitenkin samaa mieltä siitä, että uusi leludirektiivi on SEUT 114 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu yhdenmukaistamistoimenpide. Se on annettu EY 95 artiklan perusteella; tämä on määräys, joka toistetaan SEUT 114 artiklan 1 kohdassa. Kyseinen määräys sisältää säännöt, joita sovelletaan SEUT 26 artiklan mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi eli lähtökohtaisesti niiden, joiden avulla sisämarkkinat voidaan toteuttaa. Kun otetaan huomioon uuden leludirektiivin oikeudellinen perusta, sen pääasiallisena tavoitteena on siten välttämättä kansallisten sääntöjen yhdenmukaistaminen alalla, jota sillä säännellään eli lelujen turvallisuuden alalla, ja tämä tavoite on siis taustana komission intressille siihen, että tätä direktiiviä sovelletaan viivytyksettä.

75 SEUT 168 artiklan 5 kohdassa suljetaan pois mahdollisuus yhdenmukaistaa jäsenvaltioiden sellaisia lakeja ja asetuksia, joiden tarkoituksena on suojella ja edistää ihmisten terveyttä. Kuten oikeuskäytännössä on jo todettu, primäärioikeuden muiden määräysten perusteella toteutetuilla yhdenmukaistamistoimenpiteillä voi tosin olla vaikutusta ihmisten terveyden suojeluun. Saman artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että kaikkien unionin politiikkojen ja toimintojen määrittelyssä ja toteuttamisessa varmistetaan ihmisten terveyden korkeatasoinen suojelu ja SEUT 114 artiklan 3 kohdan mukaan Euroopan parlamentti ja neuvosto pyrkivät kumpikin tähän tavoitteeseen sisämarkkinoiden toteuttamista koskevan toimivaltansa rajoissa (ks. vastaavasti asia C-376/98, Saksa v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 5.10.2000, Kok., s. I-8419, 77 ja 78 kohta ja asia C-380/03, Saksa v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 12.12.2006, Kok., s. I-11573, 93–95 kohta). Primäärioikeuden muita määräyksiä ei kuitenkaan voida käyttää oikeudellisena perustana sen seikan kiertämiseksi, että SEUT 168 artiklan 5 kohdassa on nimenomaisesti suljettu pois mahdollisuus yhdenmukaistamiseen ihmisten terveyden suojelemisen ja parantamisen osalta (ks. vastaavasti em. asia Saksa v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 79 kohta).

76 Oikeuskäytännöstä johtuu siten, että nyt käsiteltävän valituksen kohteena olevan kaltaisen välitoimimenettelyn yhteydessä komission tässä menettelyssä puolustaman intressin taustalla on katsottava olevan kansallisten lainsäädäntöjen yhdenmukaistamistavoite lelujen turvallisuuden alalla, eikä lasten terveyden suojelu sellaisenaan.

77 Edellä todetusta johtuu, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti on tehtyään valituksenalaisen määräyksen 82 ja 83 kohdassa intressivertailun vertailemalla Saksan liittotasavallan intressiä kansallisten säännösten voimassa pitämiseen lasten terveyden suojelemiseksi ja komission intressiä välitoimihakemuksen hylkäämiseen, jotta unionin lainsäätäjän uudessa leludirektiivissä antamia yhdenmukaistettuja säännöksiä voidaan soveltaa 21.7.2013 lähtien koko sisämarkkinoilla, Saksa mukaan lukien, perustellusti päätellyt samassa 83 kohdassa, että komission intressin on väistyttävä sen intressin tieltä, joka kyseisellä jäsenvaltiolla on pitää säännöksensä voimassa.

78 Komission valituksensa tueksi esittämä viides valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Komission huomautukset, jotka koskevat bariumin ja lyijyn osalta äskettäin toteutettuja toimenpiteitä

79 Koska komissio on ilmoittanut unionin tuomioistuimelle valituskirjelmässään pienentäneensä bariumille vahvistettuja siirtymän raja-arvoja lelujen turvallisuudesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/48/EY liitteessä II olevan III osan muuttamisesta 17.7.2013 annetulla komission asetuksella (EU) N:o 681/2013 (EUVL L 195, s. 16), riittää todeta, että koska Saksan

liittotasavalta on ilmoittanut komissiolle, että tämä toimenpide ei mene riittävän pitkälle, se ei vaikuta nyt käsiteltävässä riita-asiassa. Sitäkään suuremmalla syyllä sillä, että lyijyä koskevien arvojen pienentämistä suunnitellaan, ei ole vaikutusta nyt vireillä olevassa menettelyssä.

80 Koska yhtäkään komission valituksensa tueksi esittämästä valitusperusteesta ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

81 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valitusmenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Saksan liittotasavalta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuimen varapresidentti on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset